

Een overwinterde Azalea. -- In het door mij steeds met veel belangstelling gelezen tijdschrift »De Levende Natuur« las ik het antwoord op een daarin gedane vraag: hoe de Azalea na uitgebloeid te zijn het best te behandelen en te bewaren, om er het volgende jaar weer een plant aan te hebben. Ik dacht, wat heb ik dan toch een vreemd geval aan mijn mooie witte Azalea beleefd na een zoo, ik zou haast zeggen, onbarmhartige behandeling; van verzorging geen sprake zijnde. -- Deze behandeling wil ik U, om der uitkomst wille mededeelen. De Azalea, door mij in dankbare ontvangst genomen, stond in vol prachtig wit bloemenkleed. Zooals het lot in de bloemenwereld meestal is, ze verloor haar prachtkleed maar al te spoedig, ze was de kamer-temperatuur niet gewoon en verloor al spoedig bloem na bloem. Waar nu met haar heen, daar ik op bovenhuis wonende met serré op het Noorden niet in het bezit ben van een tuin en bij ondervinding had, dat men bij den bloemist een niet altijd gelukkig logies vindt. Ik zette haar op het onoverdekte en op het Noorden gelegene balkon boven mijn serre, blootgesteld aan weer en wind, aan regen, sneeuw, hagel en vorst.

Op een wintermorgen na een stormachtigen nacht vonden we onze Azalea, van de tuinbank waarop we haar gezet hadden, afgewaaid met verbrijzelden pot op het balkon liggen. Uit medelijden opgenomen, zetten we haar met kluit en wat nieuwe aarde weer in een pot en nu in een hoekje, meer tegen storm of wind beschut. Zoo bleef ze daar den winter door het voorjaar afwachten. We zagen tot onze groote verbazing einde Mei, dat haar bloemenkleed opnieuw maar slechts met een 15 tal bloemen prijkte.

Den daarop volgende winter aan dezelfde behandeling dus wederom aan weer en wind en winterkou blootgesteld, toonde zij zich in 't einde van het voorjaar in een nu weer prachtig zomerkleed, nu niet versierd met een 15 tal mooie bloemen, maar in een zoo volledigen tooi, als waarin ik haar ten geschenke had ontvangen. Ze heeft dezen winter weer op dezelfde plaats doorgebracht en eenige knoppen beloven weer, dat ze ons met bloemen zal verrassen.

Hiermede wil ik echter niet den raad geven zoo met alle Azaleas te handelen, die in de bakken tot bleei getrokken zijn, evenmin als ik een streng verhardingssysteem tegenover kinderen ooit heb kunnen goedkeuren. Ik maakte het alleen om der curiositeits wille bekend.

Den Haag.

DR. W. BROES VAN HEEKEREN.

Lycopodium complanatum. -- Van een Lycopodium-soort, die ik volgens de flora van Heukels determineerde als *L. complanatum* var. *anceps* (Walls), zijn mij op de Veluwe twee vindplaatsen bekend. De plant wordt door Heukels als zeldzaam voor ons land aangegeven.

Is er iemand onder de lezers van dit tijdschrift, die andere vindplaatsen weet dan een plek nabij Hoog-Buurlo en een plek bij Oud-Milligen? Beide vindplaatsen hebben een kleine oppervlakte, en indien bleek, dat 't aantal vindplaatsen werkelijk gering is, zou 't goed zijn, dat de mij bekende geen algemeene bekendheid verwierven.

Op de vindplaats te Hoog-Buurlo, was de Lycopodium, onder de hooge struiken der Calluna verborgen. De plek bij Oud-Milligen, was meer open, de hei kort. De planten konden daar grooter worden, en ze stonden er, tusschen de lange slangen van *Lycopodium clavatum* L., hoog-op hun sporedagers omhoog stekend. De plant is, ook in de stengels, (dus niet alleen in de aastelen zooals bij de andere soorten van dit geslacht veelal 't geval is), typisch dichotoom. Deze dichotomie blijft op elke tak in 't zelfde vlak, zoodat de takken waaivormig uitgespreid zijn. Er ontwikkelen zich stengels die, zich rechtop verheffend, een aantal van dergelijke waaivormige takken dragen, waaruit tegen den nazomer de lange vruchtbare stengels te voorschijn komen.

Milligen.

H. J. LOM.

Drie merkwaardige vergroeiingen, gevonden in 1915. -- 1°. Een bloem-hoofdje van witte klaver, waar de steel doorheen gegroeid was en boven uitstak en uitliep in vier dunne steeltjes van $1\frac{1}{2}$ cM., elk met 3 kleine klaverblaadjes. 2°. Een dikke paardebloemsteel met twee geheel afzonderlijke bloemen bovenaan, terwijl overigens aan den steel zelf niets bijzonders was te zien. 3°. Een doorgeschoten goudsbloem. Tusschen de randbloemen en het omwindsel ontwikkelden zich een tien à twaalf dikke knoppen, die uitgroeiden elk tot een volledige behoorlijke goudsbloem, met een steel van wel 5 cM. Dus een hoofdje met een scherm van hoofdjes. Twee forsche planten hadden uitsluitend zulke bloemen.

Oostrum.

M. ROORDA.

Kuifleeuwerik. -- Naar aanleiding van uw schrijven in *D. L. N.*, meld ik u, dat ik den heelen winter 3 kuifleeuweriken gezien heb op den onbebouwden weg, die de Pretoriusstraat verbindt met de Over-Amstelstraat. Soms komen ze op het Krugerplein, vóór de huizen, geregeld loopen ze vlak voor mijn fiets over den weg.

Amsterdam.

JOH. H. BENNEWITZ.